

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem Mgr. Miroslavem Makajevem ve věci

žalobce: **M. K.**,
bytem X,
adresa pro doručování X

proti

žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**,
se sídlem Zborovská 11, Praha,
o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 10. 2020, č. j. 164704/2019/KUSK/HRO,

takto:

- I. **Žaloba se zamítá.**
II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a obsah podání účastníků

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), podanou dne 14. 12. 2020, domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Vlašim (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 30. 10. 2019, sp. zn. 785/2019, a toto rozhodnutí bylo potvrzeno.
2. Správní orgán prvního stupně svým rozhodnutím uznal žalobce vinným ze spáchání přestupků podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, kterých se úmyslně dopustil porušením ustanovení § 4 písm. b) a § 18 odst. 3 tohoto zákona, tím, že řídil dne 21. 1. 2019 v 11:21 hodin na dálnici D1, v km 50 ve směru jízdy na Brno, osobní motorové vozidlo tovární značky A. X, r. z. X, kde mu byla Policií České republiky naměřena rychlost 156 km/h. Po odečtu maximální možné odchylky měřícího zařízení 3% km/h, z naměřené rychlosti tak obviněný překročil nejvyšší dovolenou

rychlost na dálnici (130 km/h) nejméně o 21 km/h. Za spáchání přestupků správní orgán I. stupně odvolateli uložil správní trest pokuty ve výši 1 500 Kč.

3. Žalobce v podané žalobě uplatnil celkem dva žalobní body: 1) nedostatečné zjištění skutkového stavu a nedostatečné odůvodnění a 2) neprokázání naplnění materiální stránky přestupku.
4. Pokud jde o první žalobní bod, žalobce uvádí, že fotografie nepochybně může sloužit za důkaz mnoha skutečností. Může být důkazem toho, že určitá věc či jev se na určitém místě nachází či nenachází. Jen za pomoci metadat, které v grafickém formátu neexistují, je ale možno např. fotografií prokázat, v jakém čase byla pořízena, anebo na kterém konkrétním místě (pokud místo není z obsahu fotografie zcela zřejmé). Fotografie nepochybně může zachycovat určité vizuálně zjevné vlastnosti věci, např. barvu automobilu či registrační značku. Stejně již může vypovídat o vlastnostech právních (např. o tom, zda bylo v rozhodnou dobu vozidlo pojištěno či kdo byl jeho vlastníkem). Stejně tak fotografie nepochybně neslouží k zaznamenání a prokázání určitých fyzikálních jevů, zejména jevů dynamického charakteru. Z fotografie vozidla může být za určitých okolností seznatelné, zda vozidlo je v pohybu či nikoliv, nepochybně z ní ale nelze poznat rychlost, jakou se vozidlo pohybuje. Pokud je na fotografii uveden rychlostní limit v daném místě, je to nepochybně důsledkem toho, že v rovině právní a faktické někdo tento rychlostní limit určitým způsobem pro dané místo stanovil, v rovině technologické pak toho, že tento limit byl do přístroje někým zadán. Rychlostní limit v daném místě neměl určitou hodnotu proto, že byl uveden na fotografii, stejně jako z tohoto důvodu nebyla rychlost vozidla žalobce 156 km/h. Lze předpokládat, že radar není kalibrován jako fotoaparát, nýbrž jako zařízení měřící určitou fyzikální veličinu, zde rychlost, a důkazem by měl být právě tento výstup v podobě, která umožňuje ověřit původ důkazu a zároveň zaručuje jeho konzistenci a autenticitu. Z logiky věci lze totiž dovodit, že pokud fotografie obsahuje vizuální znaky, nemůže obsahovat data z měření rychlosti, ale ani třeba data o Čase pořízení a místě. Tato data o čase a místě by mohl obsahovat elektronický formát fotografie s metadaty (žalobce teď pomíjí skutečnost, že fotoaparát není kalibrován na zachycení času a místa, a tudíž taková data nemusí být spolehlivá). Byť žalobce není odborníkem, má jako člověk s pracovními zkušenostmi z technické a IT oblasti za to, že výstupem měření rychlosti bude patrně elektronicky záznam o zaznamenané veličině, nikoliv grafický záznam (fotografie), který je pouze převedením skutečných hodnot do grafické podoby. Uvést na fotografii hodnotu 156 km/h je nepochybně možné při jednoduchém grafickém zpracování bez toho, aby bylo měření rychlosti vůbec provedeno. Systém popsany žalovaným je fakticky založen nikoliv na prokazování, ale na vnucování všeobecné důvěry v pravdivost a vypovídací hodnotu záznamů (neboť fotografie v tomto ohledu není přímým důkazem skutečnosti, ale nanejvýš jejím záznamem) vyhotovených správním orgánem, a to při jejich uplatnění ve správním trestání! V podstatě se jedná o argumentaci, že vina je prokázána existencí všeobecné důvěry v to, že správní orgán (představován omylnými lidmi dělajícími chyby) provedl dodatečně záznam skutečnosti tak, jak se odehrála. Žalobce ostatně kategoricky nepopírá, že se nemohl tvrzeného protiprávního jednání dopustit, byť to neví s jistotou, ale přijde mu do značné míry absurdní systém popsany v napadeném rozhodnutí, z něhož také není možné uvedené okolnosti postavit na jisto a podložit důkazy. Správní orgán namísto toho provedl výslech svědka, který uvedl s odstupem 7 měsíců, že řidiči byl na místě poskytnut náhled do zařízení, popsal, jak manipulují se zařízením a jakým způsobem ukládá snímky do počítače. Budeme-li předpokládat, že svědek vykonává 10 dní v měsíci dohled na dálnici a každý den zkontroluje 10 řidičů,

vychází, že od 21. 1. 2019 do doby poskytnutí svědectví provedl minimálně 700 stejných úkonů. Je tedy velmi nepravděpodobné, z hlediska psychologie de facto nemožné, aby si pamatoval detaily konkrétního úkonu před sedmi měsíci.

5. Pokud jde o druhý žalobní bod, žalobce namítá, že žalovaný odkazuje v podstatě pouze na typovou společenskou škodlivost vyjádřenou ve skutkové podstatě každého přestupku, nicméně takové vypořádání opět neodpovídá námitkám žalobce. Ten namítal v odvolání, že *„Společenská škodlivost jízdy rychlostí 151 Km/h na dálnici bude jistě jiná, pokud touto rychlostí pojede vozidlo Škoda Favorit řízené nezkušeným řidičem, večer, za hustého sněžení, v zúžení a při velkém provozu a pokud touto rychlostí pojede vozidlo vyšší třídy v perfektním technickém stavu, ve dne, na rovném a přehledném úseku, při dobrém počasí, výborné viditelnosti a za minimálního provozu“*. Konstatování existence potřebné míry materiální stránky přestupku není její odůvodněním, a navíc nezabývá správní orgán toho, aby vyhodnotil konkrétní společenskou škodlivost konkrétního protiprávního jednání. Ad absurdum by tak za přestupek překročení povolené rychlosti měla být stanovena pevná výše pokuty bez možnosti odchýlení se od této výše, protože pokud by pro tyto přestupky platila pouze společenská škodlivost typová, museli by všichni pachatelé nutně dostat uloženu stejnou výši pokuty.
6. Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že žalobce shodné námitky uvedl i ve svém odvolání, kdy podstatou jeho námitek je tvrzení, že nebylo s potřebnou mírou jistoty prokázáno, že se dopustil předmětného přestupku, neboť výstup provedený z měření (fotografie změřeného vozidla žalobce, se všemi rozhodnými údaji, zejména o místu a času měření, včetně souřadnic GPS, naměřené rychlosti vozidla obviněného 156 km/h, včetně registrační značky X, limitu rychlosti v místě měření a dalšími údaji), není dle názoru žalobce relevantním podkladem a důkazem v jednom. Žalovaný je toho názoru, že se s námitkami žalobce řádně vypořádal na straně páté až šesté v odůvodnění svého rozhodnutí. Žalovaný je toho názoru, že shora uvedené podklady, které správní orgán I. stupně opatřil, tvoří společně komplet podkladů, na jejichž základu lze učinit závěr, že ke spáchání přestupku žalobcem došlo. Podklady obsažené ve správním spisu správního orgánu prvního stupně nevyvolávají pochybnosti o jejich správnosti a úplnosti. Skutečnosti plynoucí z těchto důkazních prostředků tvoří logický a uzavřený řetězec prokazující spáchání přestupku žalobcem. Výpověď policisty považuje žalovaný za kompletní doplnění při objasňování skutkového stavu, kdy tato výpověď objasňuje skutečnosti a rozpory ohledně výstupů z rychloměru, které nastiňuje žalobce. Proces výstupu ze zařízení RAMER 10 C byl jednoznačně popsán, obrazový materiál pochází ze zařízení RAMER 10 C, které vkládá veškeré informace do obrazu přímo. Tento rychloměr RAMER 10 C byl ověřen metrologickým institutem ověřovacím listem č. 108/18 s platností jeho ověření ode dne 16. 5. 2018 do dne 15. 5. 2019. Součástí spisového materiálu je také osvědčení o řádném proškolení zasahujícího policisty. Proškolený policista nevybočil při měření i ukládání výstupu z ustálené praxe, postupoval v souladu s návodem k obsluze. Žalobcem nastolené spekulativní otázky týkající se lidské chybovosti a manipulace se záznamy nevyvracejí věrohodnost shora uvedených důkazů. K měření byl použit kalibrovaný přístroj, který byl obsluhován k tomu proškoleným policistou. Shora uvedené důkazy je nutno považovat za plně dostačující v případě, kdy se žalobci nepodařilo žádný věrohodně zpochybnit
7. Pokud jde o druhou žalobní námitku, žalovaný odkázal na obsah napadeného rozhodnutí.
8. V replice k vyjádření žalovaného žalobce uvedl, že nezpochybňuje věrohodnost svědka z hlediska osoby či podjatosti (považuje policistu za svědka důvěryhodného a vůči osobě

žalobce nepodjatého), zpochybňuje však svědectví samotné, a to z hlediska vnímání a psychologie. Žalobce dále zpochybňuje relevantnost celého tohoto svědectví ve vztahu k jeho námitkám. Žalobce namítal nemožnost doložit, že fotografie pochází z deklarovaného zařízení a že informace v ní vložené jsou správné (což ilustroval upravenou fotografií, obsahující zjevně nesmyslné údaje, která je však jinak nerozeznatelná od fotografie použité jako důkaz a obsahovala-li by smysluplné údaje, působila by stejně věrohodně) a dále namítal neznámou a z jeho strany neověřitelnou bezpečnost a spolehlivost celého procesu zpracování důkazního materiálu. Dále uvedl, že další důležité okolnosti, které nebyly vyhodnoceny vůbec, jsou např. dopravní situace (hustota provozu a konkrétní situace v daném okamžiku a na daném místě), povětrnostní podmínky (viditelnost, srážky, stav povrchu vozovky atp.), technický stav vozovky a technický stav a parametry vozidla.

II. Obsah správního spisu

9. Z úředního záznamu PČR ze dne 21. 1. 2019 vyplývá, že uvedeného dne žalobce řídil dne v 11:21 hodin na dálnici D1, v km 50 ve směru jízdy na Brno, osobní motorové vozidlo tovární značky A. X., r. z. X, kde mu byla Policií České republiky naměřena rychlost 156 km/h. Po odečtu maximální možné odchylky měřícího zařízení 3% km/h, z naměření rychlosti tak obviněný překročil nejvyšší dovolenou rychlost na dálnici (130 km/h) nejméně o 21 km/h. Součástí správního spisu jsou rovněž
  - a. fotografie změřeného vozidla žalobce, se všemi rozhodnými údaji, zejména o místě a času měření, včetně souřadnic GPS, naměřené rychlosti vozidla obviněného 156 km/h, registrační značky X, limitu rychlosti v místě měření a dalšími údaji.
  - b. ověřovací list radarového rychloměru RAMER 10 C č. 108/18. v. č. měřidla 18/0506 s platností jeho ověření ode dne 16. 5. 2018 do dne 15. 5. 2019.
  - c. osvědčení pprap. M. N., které ho opravňuje k používání rychloměrů, mimo jiné typu RAMER 10.
  - d. oznámení přestupku sepsané na místě kontroly, obsahující údaje obviněného, údaje o místě a času měření, údaje o limitu rychlosti v místě měření, údaj o naměření rychlosti a skutečné rychlosti vozidla po odečtu maximální možné odchylky 3% z naměřené rychlosti, společně se zaškrtnutou skutkovou podstatou přestupku.
  - e. protokol o výpovědi svědka, zakročujícího policisty pprap. M. N.
10. Dne 29. 1. 2019 vydal správní orgán I. stupně příkaz, jímž shledal žalobce vinným z přestupku podle § 125f odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu, a to pro jednání popsané v bodě 2 rozsudku. Za toto jednání uložil žalobci pokutu ve výši 1 500 Kč. Dne 15. 2. 2019 podal žalobce proti tomuto příkazu odpor.
11. Dne 30. 10. 2019 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí, kterým shledal žalobce vinným z přestupku podle § 125f odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu, a to pro jednání popsané v bodě 2 rozsudku. Za toto jednání uložil žalobci pokutu ve výši 1 500 Kč.
12. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce. Dne 13. 8. 2020 vydal žalovaný napadené rozhodnutí, kterým odvolání zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil. V odůvodnění uvedl, že důkazní prostředky ve spisové dokumentaci zajištěné policií a provedené správním orgánem jsou nezpochybnitelné a protiprávní jednání obviněného tak

bylo nepochybně prokázáno. Žalovaný tak námitky žalobce a jeho ničím nepodložené spekulace o možné záměrné manipulaci či technické chybě při přenosu či zpracování důkazního materiálu, jako nedůvodné zcela odmítá. Rovněž uvedl, že lze obecně vycházet z toho, že jednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za přestupek, naplňuje v běžně se vyskytujících případech i materiální znak přestupku, neboť porušuje či ohrožuje určitý zájem společnosti.

III. Posouzení věci krajským soudem

13. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a že splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v mezích žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu v době jeho vydání (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), načež shledal, že žaloba není důvodná. Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání, neboť účastníci s tímto postupem vyjádřili souhlas v intencích § 51 odst. 1 s. ř. s.
14. V prvním žalobním bodu žalobce namítá nedostatečné zjištění skutkového stavu. Tato námitka není důvodná. Soud především zdůrazňuje, že argumenty (které se v zásadě kryjí s argumenty uvedenými již v odvolání) jsou ryze spekulativní povahy. Žalobce obecně argumentuje, že fotografií lze manipulovat a údaje na ní uvedené nemusí být spolehlivé bez znalosti reálných metadat, aniž by však uvedl jedinou okolnost, která by nasvědčovala tomu, že se tak stalo v jeho případě – správnost uvedených údajů tedy nijak konkrétně nerozporuje. Soud přitom konstatuje, že postup správních orgánů je zcela standardní a judikaturou správních soudů přijímaný jako neproblematický. Údaje shromážděné ve správním spise jsou *prima facie* více než dostatečné ke skutkovému závěru, který správní orgány učinily. Podrobnější dokazování a ověřování shromážděných podkladů by bylo třeba pouze v případě, kdy by žalobce správnost některého z údajů relevantně zpochybnil. K ničemu takovému však v projednávané věci nedošlo, jelikož argumenty žalobce jsou ryze obecného a spekulativního charakteru – stručně řečeno žalobce říká, že povaha dokumentů založených ve správním spise manipulaci umožňuje, nikoliv, že k ní v jeho konkrétní věci došlo. Za této situace soud pokládá skutkový závěr správních orgánů za dostatečně podložený a spolehlivě zjištěný. Ke stejnému závěru lze dojít, pokud jde o úvahy žalobce o nespolehlivosti svědka. Žalobce opět pouze obecně poznamenává, že vzpomínky se s časem uplynulým od rozhodné události a množstvím obdobných úkonů rozostřují a jsou méně spolehlivé, aniž by však jakkoliv zpochybnil, že k tomuto došlo i v případě konkrétního policisty, který byl v dané věci vyslechnut. Za této situace nelze než uzavřít, že argumentace žalobce je ryze spekulativní a výpověď zasahujícího policisty nijak nezpochybňuje.
15. Ve druhém žalobním bodu žalobce namítá neprokázání naplnění materiální stránky přestupku. Tato námitka není důvodná. Soud předně uvádí, že základním kritériem pro posouzení materiální stránky přestupku je samo porušení zákonné ustanovení. Vymezením skutkové podstaty dává zákonodárce najevo, že uvedené jednání pokládá za natolik závažné, že je pokládá za přestupek. Např. v rozsudku ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008 – 45, NSS uvedl, že „*Nejvyšší správní soud odkazuje dále na ustálenou judikaturu Nejvyššího soudu týkající se posuzování naplnění materiálního znaku trestného činu. V rozhodnutí ze dne 17. 4. 1996, sp. zn. 1 Tzn 2/96, publikovaném pod č. 43/1996 Sb. NS, uvedl Nejvyšší soud následující: „Při úvahách o tom, zda obviněný naplnil i materiální znak trestného činu, tedy zda v jeho případě tento čin dosahoval vyššího stupně nebezpečnosti pro společnost, než je stupeň nepatrný (§ 3 odst. 2 tr. zák.), je nutno zdůraznit, že již stanovením formálních*

znaků určité skutkové podstaty zákon předpokládá, že při jejich naplnění v běžně se vyskytujících případech bude stupeň nebezpečnosti činu pro společnost zpravidla vyšší než nepatrný. Na tom nic nemění ani ustanovení § 3 odst. 2 tr. zák., podle kterého čin, jehož stupeň nebezpečnosti pro společnost je nepatrný, není trestným činem, i když jinak vykazuje znaky trestného činu. Citované ustanovení se totiž uplatní jen tehdy, když stupeň nebezpečnosti pro společnost v konkrétním případě ani při formálním naplnění znaků určité skutkové podstaty nedosáhne stupně odpovídajícího dolní hranici typové nebezpečnosti pro společnost, když tedy nebude odpovídat ani nejlehčím běžně se vyskytujícím případům trestného činu této skutkové podstaty (obdobně též např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 8. 10. 2008, sp. zn. 7 Tdo 1012/2008, dostupné na www.nsoud.cz). Uvedený právní závěr se obdobně uplatní č. j. 5 As 104/2008 - 48 i ve vztahu k přestupkům, neboť stejně jako dosud u trestných činů, tak i pro trestnost jednání vykazujícího formální znaky přestupku je třeba, aby došlo také k naplnění jeho materiální stránky. Lze tedy obecně vycházet z toho, že jednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za přestupek, naplňuje v běžně se vyskytujících případech materiální znak přestupku, neboť porušuje či ohrožuje určitý zájem společnosti. V projednávané věci je zřejmé, že žalobce jel rychlostí nejméně 151 km/h. Soud pokládá za notorietu, že při takové rychlosti je automobil hůře ovladatelný, schopnost reagovat na nenadálé situace v provozu snižená a riziko pro ostatní účastníky silničního provozu je podstatně zvýšeno (oproti situaci, kdy by vozidlo jelo nejvyšší dovolenou rychlostí). Žalobce pak žádné relevantní okolnosti, které by mohly zavdat pochybnost o naplnění materiálního znaku přestupku, neuvedl. Žalobci sice lze přisvědčit v tom, že existuje řada faktorů, z nichž některé by mohly mít vliv na naplnění materiálního znaku přestupku (soud si umí představit situace, ve kterých je překročení nejvyšší povolené rychlosti adekvátní reakcí na nastalou dopravní situaci), nicméně je třeba zdůraznit, že argumentace žalobce je i zde ryze spekulativní – žalobce neuvedl žádné skutečnosti, které by měly svědčit proto, že právě v jeho případě by překročení nejvyšší dovolené rychlosti o cca 20 km/h nemělo být společensky škodlivé.

16. Soud tak shrnuje, že žalobní argumentace je v obou bodech ryze spekulativní a naznačuje možná pochybení a možné mimořádné okolnosti, aniž by však žalobce vůbec tvrdil, že některé z jím uváděných pochybností/okolností nastaly i v projednávané věci. Takto koncipovaná žaloba však k úspěchu vést nemůže.

V. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

17. Protože soud neshledal žalobu důvodnou, zamítl ji (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
18. O náhradě nákladů řízení účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Úspěšnému žalovanému náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 12. ledna 2022

Mgr. Miroslav Makajev, v. r.
samosoudce